

Г Н Я В

Стефан К. Робев

София

ПРЕОБРАЖЕНИЕ

Безнадежно всичко се смали
На лъжата в делничните ручей;
Бяхме ведри, а сега сме зли,
Бяхме хора, а сега сме кучета.

Любовта отдавна е разврат,
Честността - изкусно лицемерие;
Раят е един маскиран ад,
А доверието - недоверие.

Правдата се сля с жестокостта
И остана само равносметката
За престъпната ни нищета
На мълчанието зад решетките.

МАНЕКЕНИ

В редици запъхтени те
Край нас безспир кръжат,
На Глобуса по сцените
Безропотно вървят.

Пред ада на проблемите
Уверено мълчат,
Пристъпват като неми те
По своя вечен път.

Подобно на кретените
Усмиват се до гроб
И славят манекените
Честития живот.

ХОРЪТ НА ПАЛАЧИТЕ

**На Смъртта храната са умрелите,
Друго ядене тя не познава.
Ние сме доставчици на скелети
С вярата, че ще спечелим слава.
През мъгли целта ни е посочена,
От мъглите буреносни идем,
Мечът ни за сеч готов наточен е...
Всяка правда можем да предвидим!**

НАДЕЖДА

Зимата е победила всички есени,

Но немее

и пред най-неопитната пролет -

Пролетта

с косите си зелени и несресани

Й налага свойта воля.

Пролетите идват непоканени,

Затова са винаги навреме,

От снега на зимата нахранени

И отгледани със нейно семе.

ПРИРОДОСЪОБРАЗНОСТ

**Костенурката живее дълго,
А светкавицата мигновена е -
Костенурката няма никакви дългове,
Освен да присъства на погребения.
Светкавицата няма минало;
Костенурката ѝ го създава;
Светкавицата е безкрайност застинала,
На която костенурки наследяват славата.**

РАЙ

Живеем във век, във който ритниците
Отдавна са успешно заменени
Със киселата учтивост на неврастениците
И безочието на манекените.
Светът е обзаведен с призраци -
Те заемат по-малко място от хората,
Достатъчно безизразни са
И не умеят да говорят.

Ах, безвъзвратно вече мъртви са
И очите ни не радват
На питекантропуса милосърдието
И на човещината
каменната брадва.

ДАРОВИТИ ДЕЦА

Посяхме бури във душите ви

И болката

на денонощни бдения,

Нормални бяхте нявга -

Здрави,

Читави,

Сега сте гении.

Не ви научихме единствено

Как в рая

да вървите по алеите

И как на ангелите сред роднинствата

Днес да живеете.

СЪВРЕМЕННИК

Съвременникът странно същество е,
Замесено на огъня с тестото,
Изменя всеки ден лицето свое,
Но все пак е събрат на Аристотел.

Усъвършенства се добронамерено
За свое и общонародно благо,
Понявга е тартюфски лицемерен,
Понявга е със вяността на Яго.

Това е най-надеждната причина
Да не изчезне сходството в езиците,
Иначе как след няколко години
Ще можем да разбираме класиците?

МЛАДОСТ

За всяка ученост рждасяля
Се искат доброволни жертви.
Умът ни трябва да мухляса
И да се прояде от червеи.

Обучени благополучно,
Опустошени сме отвътре,
Науката ни прави учени...
А кой ще ни направи мъдри?

СВАТБЕН МАРШ

Най-лесно е да избереш погрешния човек

Измежду милиардите човешки

И да увеличиш разводите във този век

Чрез брак по грешка -

Единственият дълг насъщен,

При който слънцето на нашата простащина,

Макар че се доставя право вкъщи,

Се погасява на изплащане.

ЗАНЯТИЕ

Има ли някой,
Който може да чака повече от паяка?
Струва ми се, че това съм аз.
Моите мрежи са мрежи за надеждите,
Те всичките се състоят от дупки
И това ги прави много издържливи,
Каквито трябва и да бъдат,
Защото плячката им е невидима.

Понявга хващам ултрарозови надежди,
Някои от тях огромни,
Като онези шеметно безпътни блянове
Във злата празнота на моя

мозък.

Сортирам си го по големина,
А после ги етикемирам
С безцветното мастило на ума си,
За да ги разменя при случай
Със уловените във мрежите на моите събратя.

Не питайте какво ще правя с малките надежди
-Аз ги пускам пак на свобода,
Докато пораснат.

ЗАУПОКОЙ

Отдавна никой не се влюбва във добрите,
Макар че ги прославя всеки паметник;
Красавицата се усмихва дяволито
И казва "Не!" на всеки праведник.
Тя предпочита демоните безутешни,
Неверни, тръпни и непостоянни -
Онези триж проклети грешници,
Който вярват само в Отчаянието,
И пред които чинно коленичи,
Бленуваща да бъде завладяна
С измама, грубост и себичност
И после разпиляна като пяна.
Защото този път към бурна вечност
Цени на ангелите повече от притчите,
Щастлива от безумствата сърдечни,
Който дяволът във нея скрит чете.

ПЕСЕН ЗА ПРИРОДАТА

Ако цялата Земя се асфалтира,
Тя ще заприлича на асфалтна топка;
Житото ще се отглежда във подземни ниви,
Хляб ще се добива чрез разкопки.
Гробници - асфалтно официални
Ще красят лакираните континенти,
А животът с локвите си кални
Ще се свре на мрака чер зад бента.
И тогава с лозунги развети
Ще пристегнем Глобуса през кръста,
"Вижте образцовата планета!"
Ще крещим през празнотата гъста.

РОЖДЕН ДЕН

По календара всеки преминава

Край датата на своя сетен ден,

Безгрижен, без да разпознава

Печата й студен.

Присъда е издадена за всеки

В законна сила чак до гроб,

Жигосва с бремето си тя човека

За цял живот.

След свършването на каторгата

Пристига ангел-брат

И праща те през пропуска на моргата

На Оня свят.

НАДБЯГВАНЕ

От Времето подгонен е
Препускащ вихрогон,
Той листите отронени
Зове към вечен дом.

Ездачите забързани
Сме ние всички с вас,
Към стремето завързани
До своя сетен час.

От бясното препускане
Косите хващат скреж
И без да щем напускат ни
Копнеж подир копнеж.

Накрая все пак спираме
След шеметен галоп,
но вместо рай намираме
Отдавна чакащ гроб.

УРОК ПО ВЕРОУЧЕНИЕ

Сестри са Истината и Лъжата.

Лъжата - по-голямата - е по-изискана,

Дарена с дарба всепризната

Да става Истина, когато си поиска.

Едната шествва посред низ от празници,

а другата се губи на опашката,

Едната е във ролята на властница,

А другата - на Мара Пепеляшка.

И също като в приказна измислица

Тя, Истината, може да възкръсва

Единствено между кориците

На книжките

за предучилищната възраст.

СЪЗЕРЦАНИЕ

Усилват своя бяг те непрестанно -
Събитията чужди и огромни -
Напускайки сърцето ми тъй рано
Преди да са превърнати във спомени.
А Бъдещето всепоглъщащо
Уста жестока е раззидало
Над Настоящото насъщно
И стръвно обявява го за Минало.
Какъв е смисълът да чезна
В общопланетното боричкане,
Щом на Безсмислието бездната
И без това побира всички ни?!

УМОРА

Не искам в съзаклятие да влизам
С математическия мрак,
И да пресмятам своя оптимизъм
До трийсетия десетичен знак.
Душата ми бих искал да е факел
С непрограмиран волен плам,
Запален без нареждане да чака
От който и да е сегашен храм; -
Да свети със безгрижната уютност
На залез, чезнещ без следи
И във душите наши безприютни
Цветя на обичта да посади.

ПРОЗРЕНИЕ

Адът не е катран и въжета,
Нито казани начернени,
Във които Попа и Поета
Виждат възмездието за неверните.
Случва се той да бъде усмивка,
Грейнала по устните на ангели,
Образ на светица красива,
Тържествуващ на сърцето ти върху останките.
Може да бъде дори честно признание,
Но потопено във омраза,
Или жребий за блестящо изгнание
На малодушието сред проказата.
Отдавна адът и райт са обединени
Във крак със модата за уедряване,
Имат си те пакт за ненападение,
А ние само се надяваме.

ЖАЛЕЙКА

Не е ли гробището Град на мъртвите? -

Тук укорът и завистта на миналото са

превърнати в мълчание,

А героизмът ражда нуждата от паметници

И гробовете стават бързо пренаселени,

Макар че да заместваш хората

Със камъни

Е трудно.

ВЪЗСПОМИНАНИЕ

Историята има само минало,
Подобно на повяхнала красавица,
Която бъдещето си проклина
Със спомена за някогашно здраве.
Във алчната уста стърчат закотвени
Изкуствените челюсти от черепи,
Ръката с пълна чаша кръв приговена
Очаква гости дяволски да черпи.
Плането, родна, страдаща и тъжна,
Във орбита мъчителна заклещена,
Защо не скъсаш робската окръжност
И хвърлиш от гърба си злата вещица?

РОДИНА

Чрез нейната съдба аз отмъщавам на света,
Загдето я изключваше от здравия си смисъл,
По български след смърт възкръсва вечно тя
Добра като Възмездие и свята като Истина.

Ще бъдат границите ѝ стоманено въже,
Опъвано от богове, а не от ратаи,
Живот докато дава на мъже,
Готови да умрат за свободата ѝ.

ТРЕПЕТ

Обичам тайно да се чувствам сам,
Когато съм сред весели приятели,
Край спомените сбрани, като в храм,
По дяволите всички скърби пратили.

Тогава свежа тръпне мисълта,
Понесена от вихрени стремления,
Примамливо достъпен е света
И даже океанът до колени е.

Блести от сладост всеки топъл миг,
Освободен на гордостта от бездните
И виждаш как на трона си безлик
Сам Сатаната във молитва чезне.

УСПЕХЪТ

Скръбта е награда за твоята сбъдната цел,
Очите напразно опипват с леда си просторите,
Умът ти е мъртво скован от бодливата тел
На ужаса, с който се правиш на весел пред
хората.

Убил си полека на огъня пламъка в теб,
Мечтите - мишени, са все по-безбожно
надупчени,
В душата ти знамето вече прилича на дреп
И просешки мисли край него страхливо са
скупчени.

Да можеше мъдро навреме успеха да спреш,
Как славно несбъднати днес биха били
надеждите!
Как ярко би светил в очите ти порив горещ,
Невкусил отрова от страшното иго на вещите!

РИСУНКА

В тази странно закръглена Земя
Странно закръглени хора живеят
И многоглава безока ламя
Кръглата вечност владее.
Тук върховете са зазидани,
Тук небесата за зазидани,
Моретата са солени
От кръглата соленост на сълзите,
Водата е студена
От леда на удавените надежди,
Земята чака за ремонт;
Износена е нейната закръглена трайност,
Изтъркан е всеки закръглен хоризонт
До крайност.

ПОДЯЛБА

Сама си ти и сам съм аз,
Самотният товар тежи ни;
На скуката под злата власт
Нима ще трябва да загинем?

Вземи от мойта самота,
За теб я пазя аз отдавна -
И в тъмнината на нощта
ще си я поделим поравно.

МОРЕ

Кряскат чайките, понесени
Над зелените води,
Мълнии под тях разтресени
Мятат своите бради.

Скоро мракът на умората
Веселбата им ще спре;
Чайките са като хората -
Лъжат, че им е добре.

Само морското безумие
Ще бушува с хладен бяс,
Неговият гняв без думи е,
Вечността му е без страст.

ПРЕХОДЪТ

Погребението е безсмъртието на джуджетата,
Миг, когато те мълчат непрежалими
И тържествено с назаем взетата
Вечност кичат сивото си име.

После услужливо я предават другиму,
Скучни като старческа молитва,
За да се възползва от услугите ѝ
Следващият мъртав, който идва.

ВИДЕНИЕ

Отнякъде ме гледат бъдните години,
Загадъчно усмихнати под своето безплътие
В утробите на вечностите сини,
От пориви несбъднати размътени.
На горестните спомени молците
Не са ги още кръстили,
Не са ги вплели в притчи мъдреците
Из календарите от мъртавци задръстени.
О, колко съм щастлив, че днес живея
Без право да познавам идните нещастия! -
Изглежда, че Незнанието е единствената
непробита лодка на Ума ни върху кея,
Където радостта ни пълновластна е.

КОПНЕЖ

О, безпричинно щастие на младостта! -

Научих се да бъда непохватен докато те търся

В прегръдките на своята невинност.

Душата не познаваше изкуствените семена на

мрака -

Това измамно цвете на Разсъдъка,

Коего лепне върху нас като смола...

Известно ли ви е доколко

Въображаемите спомени са умопомрачителни?

ПРЕОБРАЖЕНИЕ

*Красотата трябва да лъже,
така както Невинността трябва да наранява.*

Чарлз Томлинсън.

Денят на любовта започва
Със изгрева на онова безсмислие,
Коего кара жълтите листа на трепетликата,
На явора, на кестените и на много други
Да се стремят отчаяно към клона, откъдето са
откъснати.

Една изместена назад естественост
Изглежда смешна в своята невъзвратимост.

Един скъп спомен се стреми
Да бъде второ преработено издание
На младостта си.

Как тъжно е прекрасна,
Как смешно е нещастна
Една любов, затворена в смъртта на бляновете!

ПРЕЗ ПРОЗОРЕЦА

**Навън е светло и пустинно;
Отдавна вече не вали;
Навред в небето скръбно синьо
Се носят слънчеви стрели.**

**Тъгата става дневно чиста,
Но въпреки това тежи
И по излъсканите мисли
Кръжат кортежи от лъжи.**

**Лъжите светят като злато,
Изплитат пролетен венец,
Сред който Слънцето крилато
Е най-големият лъжец.**

СИРОТНОСТ

Какво са неиздадените стихове? -
Не са ли те писма без получател,
Замръзнал огън, без простор притихнал,
На календара в бягащите дати?
Живеят тъжно неродени,
Събират скръб сред чувства неизказани,
Спиртосани в общественото мнение
И с безразличие наказани.
Дали на някой някога ще хрумне
Да прибере това, което е написано
И го раздипли в истини разумни? -
За жалост красотата е безсмислена.

ПЕСЕН НА ПИЯНИЯ МОНАХ

Завинаги е всичко неподвижно,
Щом няма накъде да бягаме;
Сам бог е непрокопсаник безгрижен,
Опропастен до просешка тояга...
Продал на дявола оскъдната вселена,
Пропил я в ада или презаложил,
За нас, двукраките, съвсем не го е еня -
Без бог, но с десет заповеди божи.
О, как се радвам, че ни е напуснал
И робството ни срамно облекчил е!

Бедата е, че дяволи изкусни
Са го сменили.

ОБРЕЧЕНОСТ

Изпитвам безполезната потребност
Да заобичам хората наоколо
И този скърбен дълг преследвам ревностно,
Въоръжен на Разума с монокъла.

С препълнена от чиста вяра поза
Из гробищата многолюдни скитам се,
Чета лавината от некролози
И тъй поддържам рая на мечтите си.

От там разбирам, че до днес Земята
Е била пълна все с проекто-ангели,
Искряла е от честността им свята,
Макар и недооценила ранга им.

Понявга съм обаче недоволен
От вас, които в смъртен мир почивате.
Защо, след като искрено ви моля,
Не ми помогнете да любя живите?

ПЕСЕН ЗА СЛАВЕИ

Не търсете робство вън от себе си!

Робството се ражда във душата

Сред онези нерешими ребуси,

Над които властва тъмнината.

Там като отровен плод живее,

Посадено от съдба сурова,

Демоните чакат да узрее

И след туй го взимат наготово.

Няма поробители на славеи;

Славеят умира незаробен,

Славеят по грешка е направен

Ненормален, влюбен и особен.

ЖИВОТООПИСАНИЕ

Животът не започва от Жената;
Той си почива, спирайки във нея,
Където в преумора се премята
На безнадеждността си върху кея.
Изпълва със безброя си безкрая,
Прониква в Космоса, а и зад него,
И като куче към смъртта си лае,
За да заслужи място във ковчега.

ЧЕРВЕНА КРИЗА

Заливано от пухкавите облаци,
Слънцето се пържеше във своя син тиган,
Но без пипер, защото той е дефицитен,
А мислите ми бяха празни,
Като витрините на "Плод и Зеленчук".
Прашинките по цялата алея "Яворов"
съчувствено ме гледаха.

Тогава аз повиках спомена за теб.
О, той пристигна веднага,
Макар със закъснение от половин секунда
И ми донесе всичко най-необходимо
За ремонтването на света.

Да, Слънцето отново стана *Огнено светило*,
Небето хвърли мръсния тиган
И се превърна в *Синя необятност*
(Завърнала се от химическото чистене),
Разбрах, че в Космоса е хубаво и без червен
пипер,

А "Плод и Зеленчук" - без плод и зеленчук.
Вселената доби отново
Приятния си нереален вид...
Благодарение на теб!

ЩАСТИЕ

Прекрасно е да паднеш за Родината,
Когато тя е още без водачи,
Когато още святи са светините
И е вакантен постът на палача.

На гроба ти ще идват дружки бабини,
Безплатно и без фалш ще те оплакват
И няма с речи и сълзи ограбени
От твойта смърт печалби да очакват.

На Свободата красотата девствена
Ще свети ярко в нощите ти чисти,
Неопетнена от калта божествена
На братството със Антихриста.

ЕДИН ОТ МНОГОТО

Самоубийствената мощ на честността
Отдавна не заплашва скръбната ми слава;
Тя знае, че съм твърде мъртав за смъртта
И няма смисъл от живот да ме лишава.
Уверено и смело бързам аз назад
Към добродетелта на вечната маймуна,
Която нявга в изблик на безумен яд
Е съчинила първата човешка дума.
Ще я вградя в ковчега на прогреса чер,
Обвита здраво в сива непробудна проза,
А Диоген с транзисторния си фенер
Ще просветлява електронния ѝ мозък.

СЪН

Сънищата са предизвикателство
Към могъществото на съдбата;
Само те са силата, която
Не признава никакви законодателства.
Искам да ме носят по вълните си
Без да мисля, че ограбвам някого,
Миналото с Бъдещето пряко
Да размесвам и да ги преплитам...
В сън светът красиво да изчезне
Без да има време да е скучен
И чрез спомена си многозвучен
Да ме радва със кошмари честни.
Нищо, че понякога са черни,
Нищо, че понякога са луди,
Нищо, че не всякога са верни!
Спя - не искам никой да ме буди.

ПЕСЕН НА ФАНАТИКА

Обожавам сладкия ярем на заблудите,
Защото само тъй животът ми красив е;
Страхува се душата ми от блудствата
На истините безнадеждно сиви.
Пригответе ми лъжи, добре скроени,
Премени,
Засмени,
Ведри,
И щедри!
Долу безлицевата глава на Правдата!-
Твърде плоска е и твърде равна тя.
Не искам с чук да ми кове,
Че едно и едно правело две;
Лъжата винаги е по-симпатична,
По-правдоподобна,
По-удобна
И по-практична...
А, между впрочем, най-пречистената
От всичките лъжи не е ли Истината?

СЕМЕЕН КОДЕКС

Едно огромно ледено легло
Разделя двамата съпрузи
За цял живот;
Едно легло,
Събрало всяко зло,
безкръстен гроб
На брачния съюз е.

Любов изчезва в този скрит затвор,
Без зид, но с доживотна давност,
Любов без цвят,
С помръкнал взор
В узаконен позор,
Общопризнат,
Изсъхва безнадеждно бавно.

Как тегне тягостната белота,
Превърната от нас в присъда
И лепкав страх!
Приижда тя,
Прегърнала нощта,
И само грях
Във Вечността ще я пропъди.

КРЪГОВРАТ

Естествено е за диктатора
Да мре по неестествен път
сред траур, разпилян от вятъра
на радостна и светла скръб.

Смъртта му винаги е пролетна
За всеки прикован народ,
Ковчегът му откърмя волята
За свобода и нов живот.

Красива, търсена и тачена,
Тя оцелява месец - два,
Докато нов диктатор сграбчи я
И стъпче нейните права.

РАЗХОДКА

Протрит от тътрене квадрат - Луната
Пълзи в небето от нощта разкаляно
И чезне жълта из студенината
На дългото мъчително търкаляне.
Аз забелязах миналата вечер
Как хищно гълта тинята на мрака
И как предателски воал тъче чер
На звездните си жертви от рояка.
Поспях за миг при ъгъла на "Гурко",
Но тя изчезна по привичка стара,
Изпих кафе голямо - "А ла турка"
И тръгнах подир нея за към гарата.
Уроци по възпитано пълзене,
Как нужни сте за всичко и на всички!
Пълзенето е спорт за всяко време;
От него имат нужда даже птиците.

БИХ ИСКАЛ...

**Бих искал да разгърна следващите двадесет
стихотворения на Христо Ботев -
Онези стихове, които Христо Ботев не написа;
По-лесно беше да се раздели с живота
Отколкото да продължи изгарящата мисъл -
На две места по две десетки Ботеви
стихотворения са твърде много,
Дори за гения и неговия жребий...
Умри при първата тревога,
Че трябва да догонваш себе си!**

КИНО "ИЗТОК"

Пред кино "Изток" чакаше опашка
За късче захаросани илюзии...
Засмях се, но след туй ми стана страшно
За малката девойка в бяла блузка,
Която счупи очилата си
През време на атаката към касата,
Като че ли ѝ бяха обещали гратиси.

Тя се сражаваше за двата възжелани часа
Измислици, старателно пречистени;
Умората не я застави да отстъпи;
Навярно знаеше -
Измислицата е отлична Истина,
Освен това, не много скъпа.

Не е ли тъй и Лудостта
Лекарство за лекуване на здравите,
Когато, разбунтувана, кръвта
Ги задуши на съвестта със лавата?

РАЗМИСЪЛ

Ако от огъня на вдъхновението се направи
Маркуч за противопожарната охрана,
Дали това ще ни предпази от пожарите на
творчеството?

Бездимният барут на красотата
Ще стане безопасен,
Както малкото дъждовно червейче,
Коего прави утринната си разходка по асфалта
И търси своето предназначение.

Безброй са хората,
Които ще съгледат Витоша,
Едва когато тя изчезне.

ИЗБРАНИКЪТ

Аз умея да не се учудвам
На греха, че Правдата е скрита;
Тъй народната любов изнудва ме
Да се крия на срама под щита.

Ледници ме топят в свят от хищници,
Мъртво светят в дни обезлюдени,
Сълзите и клетвите излишни са,
Злъч таят измръзналите вени.

ПЕСЕН НА МОНАСИТЕ

Днес Бъдещето ни е нероден мъртвец,
За който всеки ден е гвоздей във ковчега,
Под него злият дух на атомната жега
Калява в своята паст слепец подир слепец.

Къде си, светъл бог, над този тъжен свят,
Безсмислено жесток и бедствено тревожен,
Покръстен от любов да чуеш "Стига боже!"
Защо във твоя рай проклетия растат?

АТОМЕН ВЕК

Вампири бродят

в твоя труп,

Обвит от змиите на дните;

Едрее змийският им куп

И в плътна мрежа ни оплита.

Безсмислено забързан век,

Отровен дар

на ум отчаян! -

Как болно крее в теб човек

В безкрайно чакане

на Края!

СВЕТОВЪЗРЕНИЕ

Моретата преляха от сълзите,
Реките полудяха от кръвта;
Днес с кости на героите избити
Е разграфен позорът на света.

Порой от добродетелни погроми,
Възнети от хитруващи светци,
Бразди Земята - този труп огромен,
Обсебен от двукраки скакалци.

Зората мре за смешни идеали,
А вярата обеси своята чест
И всички святи истини подпали
Все в името на светлия прогрес.

ОПОРАТА

Коленете ви са твърде гладки -
Трайно пригодени за пълзене;
Построили сте безброй площадки
И тренирате по всяко време.
Охлювът е ваш велик учител -
Мъдър бог с неуголима слава,
Не напразно хората го считат
За глава на нашата държава.

Да пълзиш, от себе си прегърнат,
Другите докато мрат напразно,
(Вместо тихо нанаяд да свърнат)
Е залог за бъдеще прекрасно.

Всеки трябва само да умее
Да избира полог мек и рохкав
И да вика често: "Да живее
Негово Величество Цар Охлюв!"

НОЩ ПРЕЗ 1393 г.

Велико Търново би паднало и без предател,
Но въпреки това предател се намери -
Наш, роден, български доброжелател
Разтвори крепостните двери.

Предателят на Левски, на Каблешков и на Бачо

Киро,

Бе българин

Веднъж и дважд и трижди...

У нас поток от бляскави предателства извира,
За който цялата планета ни завижда.

РАЗКРИВАНЕ НА ТАЙНАТА

Умът ни изнасилил е Душата ни -
Родило се нечакано отрочето
Под звезден знак - да властва над земята ни
Със пълномощия безсрочни то.

Узаконената Неискреност,
Макар във същност да е копеле,
Набързо от позора се изчистила
И голотата си със злато стоплила.

Сега навред великата измамница
За всички господарка нужна е,
А бедната ѝ мила мамица
Ї служи само за прислужница.

СЛЕД ПОКРЪСТВАНЕТО

Потъват нявгашните святи истини
Във меките вълни на лицемерието;
Там споменът за детските ни дни стине
В студа на нова ледникова ера.

След обещаното ни очовечване,
Нечакано видяхме, че сме същите.
Пророците ни в охлюви предрешват ни...

Не са ли като охлюви след дъжд и те?

ВЕСТИТЕЛИ

Здрави ризници за нас крои

Вярата ни

от лъжи разлистени,

Всеки може с тях да устои

Срещу взривната вълна на Истината.

Стоплени от безтегловен мрак

Към Грядущето без страх пристъпяме...

Глупостта ни води всички вкрак

Под гърма на вечните си тъпани.

СВРЪХПРОИЗВОДСТВО

Не произвеждаме ли старци твърде рано?

Страхът ни приезпълва всички норми

И ни превръща в мъдречи отбрани

Със строги философски униформи.

А чувстваме необходимост да сме млади,

Да сме обсипани с наивно тъпо щастие,

Безсмислието да ни е награда,

Защото то нектар от страсти е.

Напразен блян!

Жестоките копита

На догмите отвсякъде са минали,

Розовината на мечтите е изтрита,

Сърцата са истинали.

Остава само бледата надежда

В почтеността до болка смешна,

До нейната мъгла се всичко свежда

И до лъжата, че сме безпогрешни.

ОТКРИТИЕ

Подлеците не умеят да са млади,
Затова навярно и не остаряват;
Щедроту безсмъртие на ада
Зрялата им възраст увенчава.
Тържествува над света Подлеца -
Всепризнат светец на възраст зряла
А портретите му най-отпред са
На Историята във тържествената зала.

ПУСТИННИЦИ

Желаеш ли да заобичаш хората,

Избягай надалеч от тях!

Тогава през мъглявостта на взора ти

Те грейват като ангели без грях.

Ще бягаме в различни Космоси

За да се любим един-друг...

И само през години високосни

ще идваме отново тук.

ЕСЕН

Тя не признава светофарите

на календарите,

Няма делници, оковани от неделните дни,

С некролози мери на времето товарите

И с живи хора се изжиждат нейните стени.

Така е на живота в театъра -

Мечтите ни не са ли като есенни листа?-

Дървото, за да устои на вятъра,

Трябва овреме да се отърве от тях.

ОГЪН

На сърцето си осиротяло
Как да заповядам безстрастие?!
След като свикнах да изгарям нацяло,
Не умея да изгарям *на части*.
Топла е твоята жарава,
Но аз любя на пламъка силата -
Вечността на спомена в нея остава,
Вместо въглени изстинали.
Нека бъда сам с моето бреме!
Ще го понеса без вопъл!
Горещ съм и затуй аз нямам време
Да бъда топъл.

СКРЕЖ

Пристъпът на мислите е неочакван,
Като изгарянето на бушоните -
Необходимо е да имаме резервни нишки,
За да наваксаме измисленото.

Къде лежат готварските рецепти
За приготвяване на хубавите мнения -
Онези възхитителни маниста, заради които
Управникът изтупва честността от рамото ни
И ни обкичва с ордени и устна благодарност?
Заводите на Подлостта ги произвеждат

вече на конвеер;

Край на часническата епоха
В размножаването на удобни мисли!-
Под форма на консерви ни ги дават
прогресивни консерватори,
Истините днес са бутилирани,
Отлежали в избата на Пресметливостта
С надпис "Ангелско единодушие" ...
Самостоятелната мисъл е погребана
До ралото и дървената гега
В Музея на народите.

МОРСКО УТРО

**В морето са стаени всички изгреви -
Коне, притихнали сред светли ясли,
С разпалени от аления бриз гриви
И с дъх на слънце и на водорасли.**

**Тук бъдещото щастие търкаля се
На Времето под твърдите копита
И изгревите стават ранни залези,
Подмамени от слънчевата пита.**

ЗАД СТЕНАТА

С очи набъбнали от послушание
Полека-лека със лъжите свикнахме,
Ентузиазмът вече по душа ни е,
А и неволята си, щем-не щем, обикваме.

Животът ни е сладък низ от гратиси -
Облагодетелстван с червива орис е!
И даже да получим свободата си,
По навик ще се върнем пак в затвора си.

АНТИ-ПРОРОК

Защо ли трябва всичко да е ясно
Сред гроба весел, в който днес лежа? -
Надеждата е затова прекрасна,
Защото е лъжа.

Боготворя лъжите всепризнати
И с тях изкуството да бъда жив;
Животът ми изкуствено крилат е,
Но истински щастлив!

БОГАТСТВО

Не е ли лудостта последно средство
Да бъдем още живи сред разрухата?
И двамата сме луди по наследство,
Заврени на живота във търбуха;
Аз знам, че и другите са луди
Обаче се преструват на нормални...
Историята има да се чуди,
Ако повдигне на срама воала ни.

Да пазим свято лудостта заветна,
Защото зложелателите будни са
И могат да се сетят за секрета
На нашата общонародна лудница!

СДЕЛКА ПРЕД АМВОНА

Разпродажбата на Бъдещето
Е най-доходната търговия;
За делата ти ще съди
Онзи, който зад столетия се крие.
Може би ще те проклина -
Вместо рай, приготвил си му ад ти.
Нищо, Бъдещето не е кино,
Всички дни са с неживени дати.

Затворете си очите,
Неродени рожби на прогреса!
Засега сте длъжне да мълчите
На зачатиято зад завесата.
Бедни купувачи на доверие,
Бъдни гении със слава неизвестна,
Ще простите ли, че своето лицемерие
Гръмко ви продадохме за честност?

ИЗХОД

Мечтите са като плъхове -
    първи напускат на душата дъното
На отчаянието при най-лекото полъхване
От страх да не потънат.
    Аз ще си направя броница
И ще вплета мечтите си във нея,
    Ще я пазя като зениците си
И само аз ще знам къде е.
    Стане ли нужда,
    Във мечтите си ще се вглеждам,
    Няма да търся чужди,
Защото ще си имам своя броница от надежди.

МОНАХИНЯТА

От незадоволена преданост
В очите таен глад проблясва
И зънеща в усмивка ледена
Е неизпитаната ласка.

Затворена за обич искрена
На самотата си под плаща
Тя чужда е на страсти вихрени
И с лед за всяко ласка плаща.

Разхожда се сред злите кактуси
На царството си без владетел,
Осъдена в студенината си
На доживотна добродетел.

ПРОПОВЕД

Молитвата е висша форма на заблудата.

Немея пред изящните ѝ престъпления,

Пред бездните на блудствата ѝ

И сладостния срам на униженията.

Прекланям се пред нейната увереност

В наивността на божествата,

А също пред оръжието ѝ, премерено

Еднакво точно към Небето и Земята.

Нешастни сте, които не изпитвате

Лекуващата подлост на молитвите!

ДИАГНОЗА

Часовникът на моята брада показва полунощ,
А рамото ми сочи лошо време,

Износените стави на краката ми
Оплакват липсващите им резервни части,

Кандилото на мъртвоно въображение
Напразно чака своя пламък.

Времето в неспирния си бяг е като биенето
на сърцето -

Започнеш ли да го усещаш,
Разбираш, че е вече късно.

БЕЗПОКОЙСТВО

Ах, как трудно е сред хората наоколо
Да съзреш сиянието на Родината!..
Родолюбието стана по-високо ли
Или ние се снишихме със годините?

От трънаците не никнат лотоси,
Въпреки усилията ни чевръсти -
Левски жертвува живота си,
За да живеят синовете на поп Кръстю...

Чезнещо зад милиони двери е
Възрожденското величие.
Вместо него днес
прегръщаме с доверие
Скуката от споделеното безличие.

РАЗМИНАВАНЕ

Докато децата са малки
Ги лъжем с лъжи за русалки...
За Правдата с твърдото рамо
Е рано.

Когато след време пораснат,
Навлезат в света многогласен,
И видят лицето му мръсно,
Е късно.

ПРАВОУЧЕНИЕ

Добродетелите винаги са плоски -
Тъй по-лесно се окачват на стената;
Казват, там пороците ги гложат
По нареждане на Сатаната.
В рая те изгубват бързо тежест,
Изоставени от земната защита...
Само Господ-бог през взор премрежен
Вижда сянката им скрита.

ВЪПРОСИ

Дедите ни владееха великата магия

Да оцеляват без да бъдат подли,

В какво ли дяволският им успех се крие?

В предаността към вожд и към народ ли?

Защо сега в отечеството клето

На Правдата са толкоз къси дните?

Защо героите са на небето,

А тук сред нас блаженстват подлиците?

ПРАВОСЪДИЕ

**Осъденият на обезглавяване
Е със глава - безплатна мостра,
Но все пак има право на заравяне
И на секира остра.**

**У нас това достойно старо правило
На изключение се радва -
Клането никога не се е бавело
Обаче с тъпа брадва.**

СЯНКАТА НА СВОБОДАТА

Нима не ти омръзна да ме мамиш,
Самотна обитателко на Бъдещето?
Кога ще спра да мря под твойто знаме
И докога все още ще ме пъдиш ти?

Душата ми във твоя вечен плен е;
Бленувана ти властваш над надеждите,
Но само в думите мъртвородени
Днес моето Отечество съглежда те.

ГЕОГРАФИЯ

Какво е Балканският полуостров? -

Една голяма България,

Удар върху планетата от меч изострен

За спомен на две полушария.

Какво е Европа? -

Един голям Балкански полуостров,

струпан набърже,

Спасен от потопа на турците

С българско оръжие.

Какво е целият свят? -

Една увеличена снимка на континента,

България във уедрен мащаб,

Стеснена временно от кризата в момента.

СЛОВО НА ПРЕДАТЕЛЯ

Нима не съм създател на герои -
Лъчи по страниците на читанките!?
Какво е Левски без делата мои?
Или Бенковски? Или пък останалите?

Героите затуй навред живеят -
Да бъдат някога от мен предадени.
Без мен не биха те могли да греят
По паметните плочи на площадите.

Поклон пред яркото Ми име свято!
История чрез него правят хората!
Ще бъде то навеки всепризнато,
Тъй както всепризнат и ценен торът е!

ВИНОВНОСТ

**На дъното на всеки подвиг
Се крие чувство за вина -
Един сподавян цял живот вик
Сред храм от мрак и светлина.**

**Вината иска кръвна жертва
От всекиго в уречен срок;
Тя грях и страх без страст отмерва,
Като жесток и мъдър бог.**

ИЗБОРИ

**Във тази скръбно весела държава
Спи племе - образец на подчинение;
Медал за седем века робска слава
Тук има всеки, който няма мнение.**

**Защо да свикваме със Свободата
И с нейното измамно равновесие -
Безкраен низ от робства във предплата?
Народът и без Свобода добре си е.**

БЕЗВРЕМИЕ

Ликуване опива днес глупците,
Опива ги с вкуса на младо вино...
Те властвуват от радост сити
Над теб, недоразграбена Родино!
Какво сме пред Историята съгрешили,
Че тъй жестоко в скута си ни люшка
И със глупци, преливащи от сили,
Ни ръси като с огнена градушка?

ЗОРА

Естествената прелест на зората
Разлива своето червено злато -
Чудесна, изумителна, безбрежна
И скучна, тъй като е неизбежна.
Тук твоето присъствие е нужно
И твоят чар на неспокоен лебед,
Или следа, която да събужда
Мига за вечностите ми със тебе.
Напразно е зората тъй красива,
Без тебе тя е тъжна и невзрачна
И бавно във очите ми налива
Самотна скръб, ленива и безбрачна.

ВЪЗКРЕСЯВАНЕТО НА ВАСИЛ ЛЕВСКИ

Ти още грееш

Пръв сред всички първи -

Голям и ясен прицел за предатели,

Защото със цървулените върви

Край Къкрината не свършва се следата ти.

У нас теб всеки божи ден те бесят,

Задъхани в гнева на надпреварата;

За Левски днес бесилките са десет!

Поп Кръстю яко властва над България.

Напразно тръпнеш

В благородна треска,

Уверен, че идеите ти вечни са!

Местото ти е "Паметника Левски",

А другаде очаква те картечница!

УЧАСТ

Героите у нас умират млади,
Умират със предимство и без чакане...
Животът, за да ги пощади,
Застреля Ботев и обеси Дякона.

Нищожества растат в стада огромни,
Плодят се и си благославят семето,
А от героите бездомни
Укрития си правят срещу Времето.

НЕГРАМОТНАТА

Средствата за писане тя ползваше единствено

За устните,

за клепките,

за веждите

И за останалите стоки в магазина си...

Тя не знаеше за азбуката и за нейните

създатели,

Нито пък защо са я създали;

Бе обикновен касапин в кланицата

на Любовта,

Но разбираше добре от занаята си.

От нея имам скромните познания, с които днес

навред се хваля.

Колко са полезни неграмотните учители!

Те не могат да ни навредят така,

Както биха искали.

КОНТРАСТИ

Най-тъжна днес е ведрата поезия,
Удавена в безкрая на лъжата,
Отдето с полумъртва бодрост плези се
На мъката, покрусила Земята.

Любители на престаряла младост
По рамото любезно я потупват
И ръкопляскаят със сплотена радост
На песните, от Подлостта подкупени.

По тяхната мелодия креслива
Хорото от продажници се вие...
Позорът му позор в сърцата влива
И ужаса, че всичко за пари е.

НЕПРИЛИЧНО ЩАСТИЕ

Дали е хубаво да си щастлив,
Като прикриваш своята чувствителност
Във този свят тъй двойствено красив,
Презапасен с почтеност подозрителна?
Да не изгубваш празните илюзии,
Повити във парцала на надеждата
И да пришпорваш мулето на музите,
Наречено Пегас от недоглеждане?
Под кръстния товар на Самотата
Да търсиш Нищото, в таланта скрито,
Уверен, че е център на Земята
Бездарността на твоята упоритост?

ЗА ВЪЗПИТАНИЕТО

Човечец малък, скромн и невзрачен,
В леха пред къщи роза засади;
Бе смешна тази глупава задача -
Та кой засажда рози в наши дни!?
Едно момче съгледа храста нежен,
Извади ножчето си в порив млад
И сръчно съумя да го пререже
Докрай, за да не вързва вече цвят.
Човекът му направи забележка,
Тактичен, мъдър и без капка мъст.
Момчето чу за сторената грешка
И после му показа среден пръст.

МУЗАТА

Отдавна тя не ни е жрица,
А сервитьорка в ресторант.
Сервира обед на стотици -
С талант и без талант.
Достатъчно е да си плащаш
И да си търпелив,
Навреме ще получиш чаша
Със сух аперитив.
С нозе, сковани от вериги
Критиците мълчат
И оплаквателната книга
Наопъки четат.

ФАКТ

Свободата ни е забранена -

Голямата и малката;

Погребана и неродена,

Общочовешка зальгалка е тя...

Само смътният ѝ образ

И забраненото ѝ възкресение

Пълзят като кобри

Във въображението ни.

СПОКОЙНА МЛАДОСТ

Растете умни, весели и здрави,
И знайте: царството тържествено
На Злобата във нашата държава
Е естествено!

Учете се да бъдете прилежни,
А силните оставяйте на мира -
Че те за вас пророци са надеждни,
Се разбира.

Зовът към свободата прекомерна
Да не гнети покоя ви сърдечен!
На робството чертата черна
Е път вечен.

МОГЪЩЕСТВО

Справедливостта е смешно слаба -
Вечно има нужда от застъпници
В този свят на бомби и на клади,
Изтерзан от властващи престъпници.
Блато е живота ни голямо.
Трябва дъното му да усетя,
За да стигна до повърхността му!
В рая му се влиза чрез рушвети.
Няма смисъл бог да критикувам,
Знам, с проклетие ще ми отвърне
Или пък ще каже, че не чува,
Както всеки хитър некадърник.

БЕЗВЕРИЕ

Не вярвам в Свободата,

загрозена

Със надпис "Аз съм забранена!"

Мразя Свободата

Да бъде на заплата

И да е благодат

по щат,

Когато се дозира

със секира,

Когато ми нареждат

да я прецеждам,

За да станела по-бистра

и по чиста...

Не искам Свободата да бъде пречистена!

Искам само да бъде Истина!

ТРУДОУСТРОЯВАНЕ

Когато сърчно електротехникът
В контакта тъмен жиците натиква,
Разумно той съобразява
И тока заземява.

По този начин огнената сила
До кръгла нула се е намалила
И колкото и да е властна
За нас е безопасна.

Ценят се днес послушните поети,
На служби самохвални са приети,
А поетичната им слава
Медалът занулява.

ОБРЕЧЕНИТЕ

В чакалнята на Свободата
Прииждат жертви доброволни
Със звезден надпис на челата,
Че от безсмъртие са болни.

Към Оня свят ги тя отправя
Без истините им да чува,
Затуля взора им със Слава
И с паметници ги лекува...

ОПЪЛЧЕНЦИТЕ

Те не бяха прочути поети. Всички заедно

Съчиниха само един стих:

"Да пребъде Свободна България!"

Те бяха войници, които се научиха да

побеждават

Преди още да знаят как се воюва.

Те бяха река от любов с посока от низините към

върха,

Една армия, могъща със своята малочисленост,

Непостижима в наивното си безстрашие

Да върви неотстъпно напред.

Те бяха роби на любовта си към Свободата,

Маршали и генерали с калпаци, които заповядваха

на себе си.

Те умираха изправени,

Не защото чакаха да ги фотографират,

А защото не умееха да падат

И продължаваха да плашат врага

С дръзката жизнерадост на своята смърт.

Те се биха за Родината без да знаят дори

нейните граници,

Въоръжени само с нейното име,

Но знаейки безпогрешно кои са враговете й,

Макар техният брой да не ги плашеше.

Те нямаха време да се учат на тактика, т.е. на

страхливост;

Те бяха родолюбци без курсове по патриотично

възпитание,

Затоа героизмът им никога не беше по мярка,

А винаги по-голям.

Те бързаха да умрат, сякаш се страхуваха

Да не би Свободата да ги види толкова окъсани и

прости

И да им се разсърди за това.

А във същото време нетърпеливото Безсмъртие

ги прегръщаше в обятията на своята младост.

ТРЯБВА ВСИЧКИ ХОРИЗОНТИ ДА ИЗБЯГАТ,

Трябва в упор да те сграбчи бездната,

За да видиш, че на теб ти трябва

От онази обич на изчезване,

Дето не разтриса с гръм полята,

Нито храни хората набожни,

Но отсъствиета на която

Прави полетите невъзможни.

ОБЪРКВАНЕ

Христос възкръсна из смъртта,
А юдите нуждаят ли се от възкръсване?
Те са безсмъртни като подлостта,
Безсмъртни са до втръсване.
Навсякъде пред нас вървят
С души на дявола продадени,
Защото знаят - този божи свят
За тях създаден е.

НОВАТА ГОДИНА

Не е ли тя консервена кутия,
Натъпкана на дните мрачни с множеството,
Задавена от грешници - светии
И от гнева на властващи нищожества?

Там кротко спят, погребани без име,
Щастливите души на неродените
Далеч от страстите непобедими
И от страха да си прережеш вените.

**КЪДЕ АГОНИЗИРА СВЕТЛИНАТА,
Когато от умора смърт налегне я,
Когато се наскита в небесата
И вихрения звезден бяг дотегне й?**

**Навярно в нечия душа присяда
И там привиква с новата си граница,
За да й бъде после леко в ада,
Където всички светила събрани са.**

НА ГРОБИЩАТА ИМА МНОГО ГЕНИИ,

Напуснати от своето безсмъртие...

Мъглата там ги пази от забвение

Със каменно усърдие.

Те рядко се разделят нощем с гроба си

От страх пред вируса на скуката,

Развличат се с взаимна злоба

И по небето с кости тихо чукат.

ПРЕД НАС АПОСТОЛЪТ НА СВОБОДАТА

Бе хванат и повлечен през полето,

Пред нас - пред хилядите верни братя, -

От няколко пияни заптиета.

Как лесно бе да го спасим тогава!

Но Левски знаеше - смърт го очаква.

Народът не обича да спасява.

Народът предпочита да оплаква.

НЕ СА ЛИ ВСИЧКИ ШУМНИ ЗНАМЕНОСТИ

**Люпилни за прославени самотници,
Слънца, които гният на зенита си,
Като ненужно святи богородици?**

**Безменно ги обезличава славата
С красивия печат на суетата си
И бърза да ги погребви под завета
На навика да преживяват с гратиси.**

СЪДЪРЖАНИЕ

ПРЕОБРАЖЕНИЕ	2
МАНЕКЕНИ	3
ХОРЪТ НА ПАЛАЧИТЕ	4
НАДЕЖДА	5
ПРИРОДОСЪОБРАЗНОСТ	6
РАЙ	7
ДАРОВИТИ ДЕЦА	8
СЪВРЕМЕННИК	9
МЛАДОСТ	10
СВАТЪБЕН МАРШ	11
ЗАНЯТИЕ	12
ЗАУПОКОЙ	13
ПЕСЕН ЗА ПРИРОДАТА	14
РОЖДЕН ДЕН	15
НАДБЯГВАНЕ	16
УРОК ПО ВЕРОУЧЕНИЕ	17
СЪЗЕРЦАНИЕ	18
УМОРА	19
ПРОЗРЕНИЕ	20
ЖАЛЕЙКА	21
СЪВРЕМЕННОСТ	22
ВЪЗСПОМИНАНИЕ	23
РОДИНА	24
ТРЕПЕТ	25
УСПЕХЪТ	26
РИСУНКА	27
ПОДЯЛБА	28
МОРЕ	29

ПРЕХОДЪТ	30
ВИДЕНИЕ	31
КОПНЕЖ	32
ПРЕОБРАЖЕНИЕ	33
ПРЕЗ ПРОЗОРЕЦА	34
СИРОТНОСТ	35
ПЕСЕН НА ПИЯНИЯ МОНАХ	36
ОБРЕЧЕНОСТ	37
ПРИКЛЮЧЕНИЕ	38
ПЕСЕН ЗА СЛАВЕИ	39
ЖИВОТООПИСАНИЕ	40
ЧЕРВЕНА КРИЗА	41
ЩАСТИЕ	42
ЕДИН ОТ МНОГОТО	43
СЪН	44
ПЕСЕН НА ФАНАТИКА	45
СЕМЕЕН КОДЕКС	46
КРЪГОВРАТ	47
РАЗХОДКА	48
БИХ ИСКАЛ...	49
КИНО "ИЗТОК"	50
РАЗМИСЪЛ	51
ИЗБРАНИКЪТ	52
ПЕСЕН НА МОНАСИТЕ	53
АТОМЕН ВЕК	54
СВЕТОВЪЗРЕНИЕ	55
ОПОРАТА	56
НОЩ ПРЕЗ 1393 г.	57
РАЗКРИВАНЕ НА ТАЙНАТА	58
СЛЕД ПОКРЪСТВАНЕТО	59

ВЕСТИТЕЛИ	60
СВРЪХПРОИЗВОДСТВО	61
ОТКРИТИЕ	62
ПУСТИННИЦИ	63
ЕСЕН	64
ИКОНИ	65
ОГЪН	66
СКРЕЖ	67
МОРСКО УТРО	68
ЗАД СТЕНАТА	69
АНТИ-ПРОРОК	70
БОГАТСТВО	71
СДЕЛКА ПРЕД АМВОНА	72
ИЗХОД	73
МОНАХИНЯТА	74
ПРОПОВЕД	75
ДИАГНОЗА	76
БЕЗПОКОЙСТВО	77
РАЗМИНАВАНЕ	78
НРАВОУЧЕНИЕ	79
ВЪПРОСИ	80
ПРАВОСЪДИЕ	81
СЯНКАТА НА СВОБОДАТА	82
ГЕОГРАФИЯ	83
СЛОВО НА ПРЕДАТЕЛЯ	84
ВИНОВНОСТ	85
ИЗБОРИ	86
БЕЗВРЕМИЕ	87
ЗОРА	88
ВЪЗКРЕСЯВАНЕТО НА ВАСИЛ ЛЕВСКИ	89

